

arbejde med Kulbeholdninger til 185 Kr. pr. Ton, naar Kullene for Øjeblikket staar i ca. 60 Kr. pr. Ton. Det kan ikke være behageligt. Men naar den højtærede Minister for offentlige Arbejder er saa himmelhenrykt over, at dette Tal, 185 Kr., nok skal holde i 1921, maa han jo oven i Købet, for at kunne naa til dette Tal, foretage en selvstændig Transaktion. Og den Transaktion, han foretager, er denne, at han siger: Jeg behøver fremtidig større Reservebeholdninger end tidligere, større, end vi, den Gang der ikke var Tale om Krig i Verden, havde Grund til at regne med. Han vil derfor begynde at købe op af de billigere Kul paa et Tidspunkt, da han endnu har store Masser af de dyre. Saaledes vil han komme til at trække denne økonomiske Byld paa hele Statsbanernes Virksomhed med sig langt ind i Fremtiden, ikke blot i 1921, men ind i 1922, i Stedet for at gøre det eneste statslig-finansielt rigtige, nemlig at operere denne Byld bort lige med det samme og ikke lade Fremtiden betale for de Forsyndelser i doktrinær Retning, som den nuværende Regering har gjort i Sommer. Det vilde være rimeligt at fri den danske Statsbanedrift for en ustandselig daarligere Balance, hvilende paa disse Kulbeholdninger og derfor hindrende Muligheden for at gaa over til rimelige Takstforhold og derigennem ladende den danske Befolkning stadig betale for de gamle Synder. Nej, Bylden skulde bortopereres nu med det samme, i Stedet for at man skal konsolidere den paa den af den højtærede Minister angivne Maade, hvorved den bevares langt ud i Fremtiden, baade dette og næste Aar.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Pitzner) nærer jeg Beundring for, naar han fremsætter partipolitiske Udtalelser. Paa de Tidspunkter, hvor han balancerer, maa jeg sige, at en saa elegant Linedanser som den ærede Ordfører har man ikke set før som Ordfører for det konservative Folkeparti. Den Maade, hvorpaa han kunde balancere mellem Beklagelser overfor de store Uheld, som den nuværende Regering havde haft, og Glæde over, at vi alligevel befinder os i den Tilstand, i hvilken vi nu er, er beundringsværdig.

Men jeg maa sige til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, at naar han ogsaa kom ind paa mine Dispositioner under Krigen, saa er det ganske rigtigt, hvad han sagde, at jeg har truffet økonomiske Dispositioner, som er blevet omstyrtet af Forholdene; det er fuldkom-

men rigtigt. Og hvis det ærede Medlem erindrer, med hvilken Vellyst den nuværende Regering faldt over enhver saadan Disposition, vil han kunne forstaa, at det heller ikke er uden Morskab for mig at se, hvorledes det er gaaet den nuværende Regering. Men der er imellem de af mig truffne Dispositioner og de af den nuværende Regering truffne den Forskel, at for det første havde altid de Dispositioner, jeg i sin Tid traf, de Raad bag sig, som havde at beskæftige sig med disse Forhold, og havde ikke disse Raad imod sig. De Dispositioner, som jeg traf, var ikke imod, hvad Gesandterne i Udlandet anbefalede, men de var i Overensstemmelse dermed. Og endelig var det Dispositioner, som jeg fik Rigsdagens Samtykke til, idet alle de store Dispositioner vedrørende Køb, som maatte foretages, altid skete efter Forelæggelse for Finansudvalgene, hvor jeg fremstillede, hvad de forskellige Grunde var, der anbefalede, at man foretog disse Køb o. s. v. Derfor tog jeg mig det ogsaa overmaade let, naar de, der selv paa Situationens Begyndelsestrin havde anbefalet Dispositionerne, senere, naar Forholdene forandrede sig, angreb dem. Men den højtærede Regerings Forhold nu er et ganske andet. Den har handlet ganske paa egen Haand. Den har ikke forelagt Spørgsmaalet om Kulindkøbene her paa Rigsdagen for her at faa dem billiget. Den har foretaget dem ud fra sin umaadelig store Styrke og ud fra den Visdom, der var den iboende, som en stor Del af Befolkningen endnu tror, at den er i Besiddelse af, og som disse Forhandlinger her vidner om; thi det, som den højtærede Regering forkynder her, er jo, at noget saa vist, saa forudseende som de Foranstaltninger, den nuværende Regering har truffet, og hvis Følger indtil videre er opgjorte til et Tab paa 100 Mill. Kr. for den danske Stat, har man endnu ikke set her i Landet.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Jeg skal ikke søge at forlænge denne Forhandling, thi jeg tror, at de forskellige Synspunkter er kommet frem saaledes, at der ikke kan ske nogen Skade ved, at man søger at indskrænke sine Udtalelser det mest mulige. Til det ærede Medlem Hr. Hauge vil jeg gerne bemærke, at der er ikke nogen Tvivl om, at Forholdet maa være dette — det følger ogsaa af hele Skrivelsens Karakter —, at man har haft noget forskellige Meninger i Den overordentlige Kommission med Hensyn til, hvilken Vej man skulde gaa. Der er ikke nogen som helst Tvivl om, at hvis man havde været klar over, at man